

MARA ARANOVICH

HOMNE
TULEVIK
EILE

Toimetanud Hele Pärn
Kujundanud Inga Joala

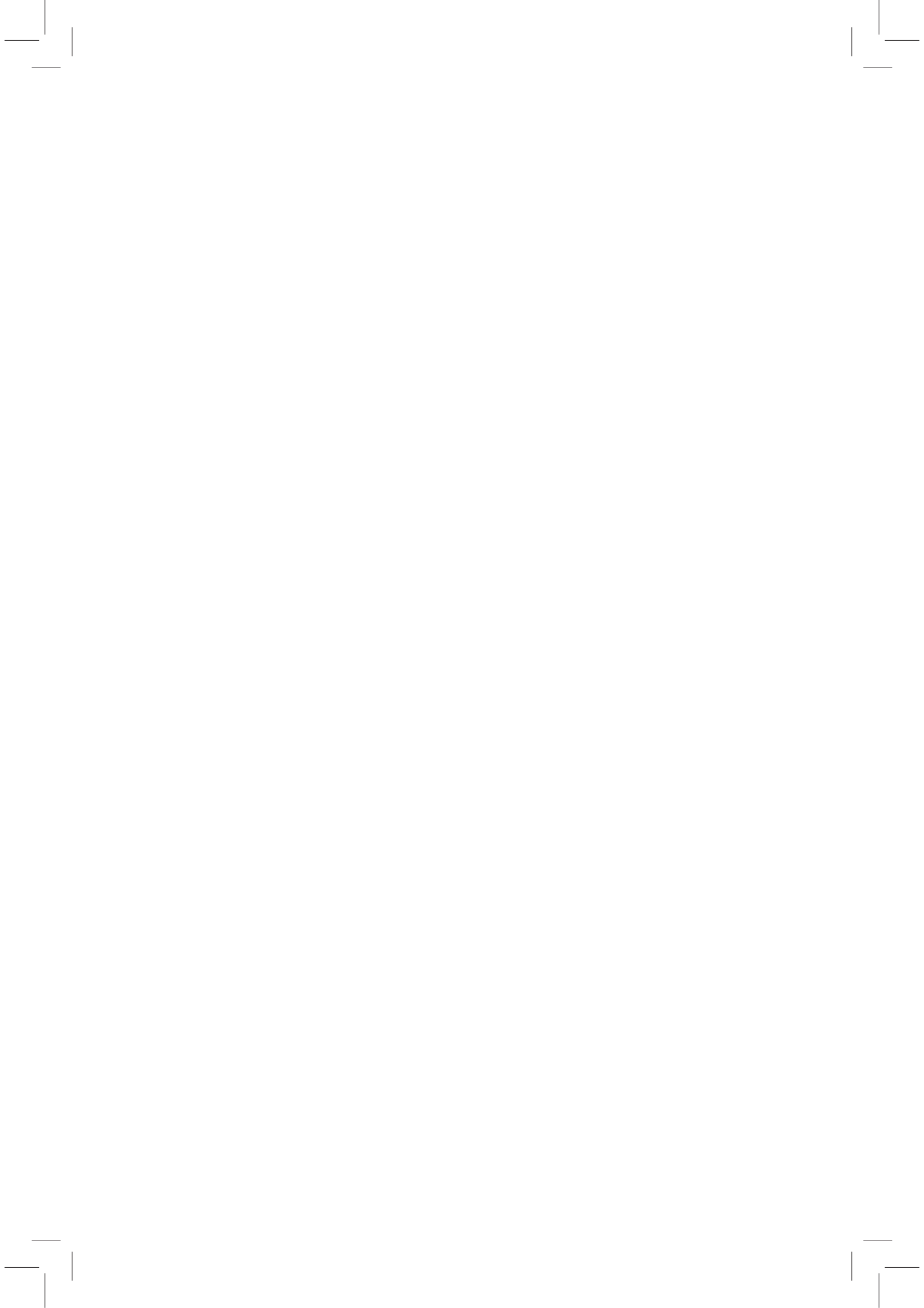
© Mara Aranovich ja Tänapäev, 2021

ISBN 978-9916-17-037-3

www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas

1

1

„Põrgu päralt,“ hüüatas Aaron ja jõnksatas paigale, üks jalg veel õhus, „kui nüüd ka soolasambaks ei tardu, siis ma tõesti enam ei tea.“

Kiriku ees, mis tema arust oli ammuilma issandast unustatud, kihas ilmatu inimsumm. Nii ei saanudki ta sellest jumala rahu mööda marssida, nagu seda juba aasta aega iga päev oli teinud. Samuti olid jalad alt löödud mõttes küpsenud plaanilt ühel heal päeval pühakoja ette maasse taguda silt MÜÜA ja siis, kui tehing katuse all, võtmed Jeesuse juutidele, muslimitele või jumal teab kellele üle anda. Ja see polnud kaugeltki uitmõte, sest just nõnda hakkasid usuasjad Ameerika Ühendriikides eelmise aastatuhande lõpul käima. Vahtetus linnajao rahvusgrupp või kogukond, lahkusid ka koguduse liikmed, aga mitte vaimuliku järel, vaid hoopiski too nende sabas. Aaron oli näinud mitut kirikuks teise-
nenud sünagoogi, aga ka paari minaretiks kohendatud kirikutorni. Üldjuhul sellised nähtused Uue Maaailma rahvast suurt ei loksutanud. Üle kuumeneda võis sulatusahi ainult juhul, kui mõnel tärkas mõte nähtus poliitikavankri ette rakendada.

Aga siin ta nüüd oli. Issand polnudki oma koda hüljanud ega jüngreid mööda maad laiali pillanud. Või oli see õiglase meelega kodanike protest arendajate plaani vastu ajalooline hoone maha lõhkuda? Sedagi juhtus, kui pühakoda oli kergemeelselt

püstitatud hiljem hinda läinud maalapile. Või äkki olid meelt avaldama kogunenud kiimaliste jumalameeste ohvrid? Ei, see ei saanud paika pidada. Mis mõte on korraldada väljaastumist hüljatud või ütleme, et peaaegu hüljatud kiriku ees. Mõni võimuhoone viiks sirgemalt sihile.

Iga järgmine samm kiriku suunas veenis Aaronit, et rahvas polnud kokku tulnud juhuslikult ega ka mitte protestimärkiks, sest enamikul olid üll peorõivad. Aga sellest, mida tähistati või pühitseti, riietus ei pajatanud. Tibukollases pintsakus ja lilla diagonaaltriipu lipsuga kõrendlik vanahärra võis samahästi olla nii peie- kui ka varruline, sest must leinavärvina polnud Ameerikas enam moes. Seda teed mindi juba enne, kui leinatalitused kadunukese elu ülistamise pidudega asendati. Tegelikult ei olnud Aaronil sellise asjakäigu vastu midagi. Nutmine ja halamine kedagi tagasi ei too ja paljudest see hingegi kergendab.

Kirikuesisel oli must värv siiski esindatud. Tibukollase pintsaku kõrval paistis must ülikond, mida kandis ülemusliku rühiga keskealine härrasmees. Mehe kõrval vestles erepunases kleidis noor naine, arvatavasti ta kaasa, omaealise samast soost isendiga, kes samuti kandis musta. Aga too ihukate oli väikese musta kleidi tõugu ja lõikega, mis leinameeleolule surmahoobi andnuks.

Millised võisid olla ta oma ema matused? Tema neid ei mäletanud.

Aaron seisatas uudistama. Mis imejõud küll hingusele läinud kiriku ärkvele raputas? Nuputada polnud vaja pikalt, sest kiriku kõrge kaarukse avasse ilmus pruutpaar. Neid tervitati tavakohase riisirahega. Kes küll säherduse kombe välja mõtles? Mis on abieluõnnel tegu tervet Aasiat hinges pidava teravilja laristamisega?

Pruudi välimus äratas noormehe meeltes ellu Perla. Vastne abielunaine oli ta kasuema kasvu, sama karva juuste ja sama-suguse kitsa näoga. Nagu Perlal oli ka pruudile nina alla nikerdatud volüümikas suu. Pruudil oli see ainult erkpunaseks värvitud, Perlal aga mitte kunagi.

Kus ta küll on ja mida teeb? Ja jälle tekkis Aaronil raskusi kurku tõusnud kibeda klombi allaneelamisega.

Imelik, miks rahvas kirikuplatsil ei juubelda?

„Ma arvasin, et see kirik on maha jäetud,“ pöördus Aaron täpselt ta silmakõrgusel hõljuva halli-valgekirju sule poole UFO moodi ketta keskpaigas. Kübar, mis eitas igasugust sugulust mütsiga, pöördus ümber ja väike oranžiks värvitud suu kortsu-võrgus näo keskel selgitas: „Sama hästi kui ongi. Kui proua Kresge raha ei annaks, peetaks siin ammu teenistust korea keeles. Nood aedviljapoodnikud olla õige mitu korda tema jutul käinud ja isegi linnanõukogule avalduse esitanud. Õnneks on proua Kresge nii lugupeetud isik, et temale survet ei avaldata.“

Aaronil polnud aimugi, kes on proua Kresge ja mispärast temast lugu peetakse. Isegi sellist nime kuulis ta elus esimest korda.

Samal hetkel lükati kirikuuksest välja ratastool, milles istus hõbedases kleidis väga eakas daam, peas samuti pilkupaaluv kübar. „Seal ta ise ongi. Stiilne nagu alati.“ – „Kas abiellujad on proua sugulased?“ – „Tütretütar. Te vist ei tea, aga Georgina ise laulatati ka siin, selles kirikus, ja ta tütar samuti. Nüüd on järg siis tütretütre käes,“ õhkas proua rahulolevalt. „Ma arvan, et sellepärast ta kirikut üleval peabki. Te võibolla ei tea ka seda, et pruudil on seljas sama kleit mis Liora Lacyl. Esimest korda kandis seda Georgina ise, kui tema abiellus. Liora Lacy laulatusel ma olin.“

Aaron järeldas, et Georginaks kutsutakse vanaema ja Liora Lacy on tema tütar. Kuna Aaron pruutpaari kõrval ja kannul ühtki vanemate mõõtu isikut ei silmanud, küsis ta, milline neist on Liora Lacy.

„Ah, temaga juhtus selline uskumatult kurb lugu. Jättis mehe maha ja jooksis ühe kreeklasega minema. Elab nüüd seal. Oleks too kaabakas vähemalt kristlanegi olnud.“

Kuigi Aaron ei saanud välistada, et Kreekas elab ka neid, kes pole õigeusku, mainis ta igaks juhuks: „Kreeklased on üldjuhul kristlased.“ – „Võibolla, ei mina tea. Kresge tütar, ja heidab kokku kreeklasega, see on skandaal. Georgina jätab ta pärandusest ilma. Kõik läheb lapselapsele. Kas pole ilus. Kolme põlvkonna laulatused samas kirikus ja samas kleidis. Niisuguse perekonnatraditsiooni elus hoidmiseks tasub raha kulutada. Väga ilus.“

„Kas siin tavalisi jumalateenistusi ka vahel peetakse?“ tundis Aaron huvi. – „Ülestõusmispühade ja jõulude ajal, jah. Ei ole ju mõtet kahe-kolme inimese pärast igal pühapäeval pastorit palgata.“ – „Kuidas siis täna nii palju inimesi on?“ – „Oh, Georgina kutsus pulma kõik kunagised koguduseliikmed ja nende järeltulijad. Kõik, kes aga tulla said. Maksis isegi sõidukulud ja hotellitoad kinni.“ – „Vanaema peab pööraselt rikas olema?“ – „Loomulikult. Ja väga usklik ning õilis inimene. Tänapäeval niisuguseid enam palju ei leia.“ – „Kas vanaproua on Ameerika põlisrahva perekonnast?“ – „Ta ise ei ole. Mees oli. Sai juba ammu õnnetult surma. Aga proua ei raiska raha, käib sellega väga mõistlikult ringi. Ta mees oli Kresgede perekonnast.“

Kuigi Aaron midagi ei küsinud, aimas naine vist ise, et noormees on Kresgede koha pealt pimeduses, sest ta täpsustas: „Nende esivanem asutas mitu poodi, millest hiljem sai K-mart.“ – „Oo,“ venitas Aaron aupaklikult vastuseks.

Sel hetkel oleks ta naise hea meelega rahule jätnud, kui üks teine asi poleks mõttes urgitsema hakanud: „Te ütlesite, et proua Kresge tütre nimi on Liora.“ – „Liora Lacy Lavendra,“ vastas naine.

Kus on ikka nimi, sellist annab välja mõelda – Pitsiline Lavendlist Lõhnav Jumala Kink! Aaronil oli kunagi olnud Liora nimeline sõbranna, Iisraeli tüdruk, kes kaks aastat nende klassis õppis. Sellepärast ta teadiski nime tähendust. „Kas proua Kresge on juut?“ küsis ta naabrinnalt. „Ei ole! Miks sa seda arvad?“ imestas naabrina.

Ta oli Lioral Iisraelis isegi külas käinud. Koos isaga. See oli ka viimane kord, kus nad teineteist nägid. Küllap on Liora ammu abielus, võibolla mitme lapse emagi. Nad olid tookord omavahel vaid paar sõna jõudnud vahetada enne, kui tuppa astus kobeda väljanägemisega naabripoiss. Aaroni vaist ütles, et poisi saabumine polnud juhuslik. Sellega öeldi midagi nii talle kui ka Liorale. Ausalt öelda oli poiss sümpaatne. Võibolla seetõttu ei võtnudki ta hinges maad vaen ega kiivus.

Seal, Liora kodus, oli ta esimest korda elus ka valusa selgusega aru saanud, et ta isa jätab inimestele veidra mulje. Ja Liora pere maailma ei sobinud ta üldse.

Hall plüüsist mänguvaal, mille tüdruk talle Ameerikast lahkumisel kinkis, oli kodus siiani alles.